

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 237

Anden Samling.

86de Møde.

Lørdagen den 1ste Marts.

(Forts.)

Indenrigsministeren (fortsat): Det forekommer mig dog virkelig, at her saaledes ikke er Tale om nogen Undtagelse. Den hele Foranstaltning fremtræder egentlig ikke som en Undtagelse, men — hvad jeg gjerne vil indrømme — som en Anticipation. Man anticiperer Forholdenes Ordning ifølge de Duffer, som ere fremkomne, og som ingenlunde alene ere fremkomne fra Deboerne af den faste Deel af Fyen. Naar man seer efter, vil man finde, at Foranstaltningen er bleven understøttet ogsaa af Rigsdagsmænd fra andre Egne af Fyen. Der er kun fra en enkelt Side blevet fremsat Indsigelser derimod, hvilket rigtignok var fra en af Verne; men fra Vernes Rigsdagsmand i det Hele er der i det andet Thing ikke blevet gjort nogen Indsigelse. Tværtimod har man ogsaa fra denne Side understøttet det Forslag, at Verne bidrage til at bære denne Udgift tilligemed det øvrige Fyen. Jeg troer saaledes, at naar man spørger om det Retlige, taler det i høieste Maade for ogsaa ved Afgjørelsen af nærværende Tilfælde at gennemføre, hvad man i og for sig anseer for at være en fuldkommen rigtig Grundsætning, og jeg kan ikke troe Andet, end at, naar man i saa Henseende har nogen Tvivl, kommer det deraf, at man ikke fuldkommen indrømmer, ikke fuldkommen vil vedkende sig, at den Grundsætning, hvorefter hele Amtet skal bidrage til Vejudgifterne, i og for sig er rigtig, hvilket synes at fremgaae deraf, at der siges, at det er saameget mindre billigt, at Deboerne skulle bære Mere, som de i Grunden allerede bære for Meget. Ja, det vil jeg gjerne indrømme, at, naar man absolut vil fastholde, at den Grundsætning, som allerede er

indsført i 1841, i sig selv er ubillig, da man ogsaa komme til at modsætte sig dens Anvendelse i nærværende Tilfælde, men, vil man ikke blot gennemføre den, fordi den dengang er bleven Lov, men ogsaa, fordi man anerkjender det for i sig selv at være rigtig, at de enkelte Dele i Forhold til deres Evne skulle bidrage til de Udgifter, som vedrøre det Hele, da troer jeg ogsaa, man maa gennemføre denne Grundsætning i nærværende Tilfælde. Men siger man, det er ubilligt at gjøre det, fordi de vedkommende Der ingen Nytte have af denne Foranstaltning. I denne Henseende maa jeg tillade mig at bemærke, at det kan man dog ikke med Visshed sige. Det kommer an paa, hvor Deboerne betræde Landeveiene. De ville i mange Tilfælde, naar de skulle begive sig til deres Dyrighed, — enten de f. Ex. komme fra Fjans og gaae i Land i Middelfart, eller de komme fra Langeland og gaae i Land i Nyborg, — komme til at passere den hele Række af Bomme, som ere i Fyen, indtil Middelpunktet af Den, og de ville saaledes komme til at nyde Gavn af Bommernes Nedlæggelse. Man kan ikke sige, at de derved kun komme i samme Stilling, som andre Reisende; thi det kan netop være ifølge deres specielle Forhold som henhørende til Fyen, at de kunne komme til at gjøre saadanne Reiser. Tøvrigt skal jeg ikke forfølge denne Argumentation videre; thi Ukastet gaaer slet ikke ud paa, at de Samme, som hidtil have havt Byrden af Bommene, skulle udrede Vederlaget; det gaaer ud paa, at den særlige Byrde, som Bommene have foranlediget, navnlig paa et enkelt Sted, skal hæves, og at denne Ophævelse skal skee, uden at Veikassen derved lider nogen Skade; man faaer ikke refunderet hele Indtægten — der var 2700 Rbd. —, men kun den Indtægt, som indflød i Veikassen. Altsaa, naar Veikassen